

„Soča“ izhaja vsak četrtek in velja s pošto prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto f. 4.50
Pol leta „ 2.30
Četrt leta „ 1.20

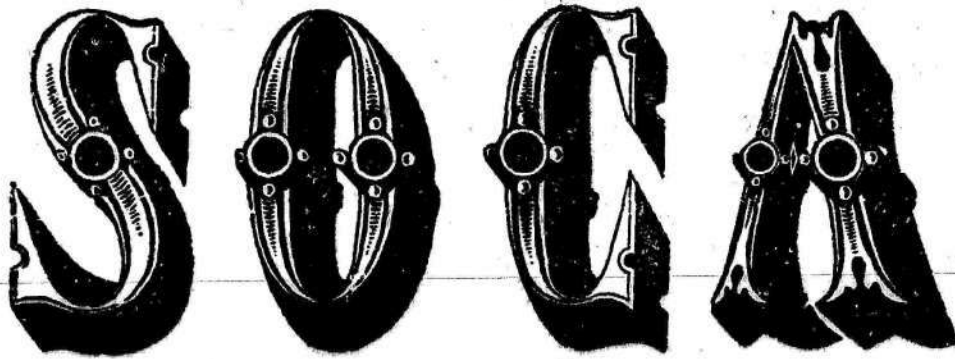
Pri oznanilih in prav tako pri „po slanicah“ se plačuje za navadno tristoletno vrsto:

8 kr. če se tiska 1 krat

7 „ „ „ 2 „

6 „ „ „ 2 „

Za večje črke po prostoru.

Posamezne številke se dobivajo po 10 soldov v Gorici v tobakarnici v gosposki ulici blizu „treh kron“. — v Trstu v tobakarnici „Via della caserma 61“.

Naročnina in dopisi naj se blagovoljno pošiljajo pod naslovom: Viktor Dolence v Gorici. — Rokopisi se ne vračajo; dopisi naj se blagovoljno frankujejo. — Delalcem in drugim nepremojnim se naročnina znižuje, ako se oglase pri uredništvu.

Glasilo slovenskega političnega društva goriškega za brambo narodnih pravic.

Naša sprava.

II.

Akopram je po naših mislih, kakor smo zadnjič omenili, sodba o naši spravi prezgodnja, je vendar zanimivo pozvedeti, kaj drugi časniki o njej pišejo. „Slovenski Narod“ je objavil v uvodnem članku dotične pogoje ter jih z odkrito radostjo pozdravljal. „Slovenec“, je tudi priobčil sklenjeno poravnavo in ji dodal nekoliko prijaznih besedi. A na tretji strani iste številke ga je že skoro vest pekla, da se je na prvi tako ugodno izrazil in moral je v malo notico o naši spravi okleniti znamenje dvombe (?). Prav u ljuden je bil pozdrav „Slovenskega Gospodarja“ in dobro nam je del. Štajerci tudi sami občutijo veliko potrebo poravnave; oni so se menda do jasnega prepričali, kakor mi, da je razpor, kakoršne so zdaj namere v višjih krogih in razmere med slovenskim ljudstvom, ne samo škodljiv, ampak nevaren in da vtegne celo pogubljiv postati, ako se še o pravem času ne poravnamo. Za to pa se tudi zanašamo, da bodo Štajerski bratje skoro naš izgled posnemali, ter se še pred prihodnjimi deželnozbornimi volitvami v en sam narodni tabor združili. Naj bi uplivni, spravljeni moške obeh strank to stvar resno in pogumno v roke vzeli, ter jo še do časa dognali, da ne bodo o volitvah zopet najvažnejši — narodni — interesi terpel. Strankarske strasti vskipevajo prav o času volitev rade do vrhunca in tudi — čez vrhunec, kakor smo imeli priliko, to ravno pri zadnjih volitvah na štajerskem opazovati. Naj se enaki prizori še enkrat ponovijo, kedo vam bo po tem porok, da se brezno med strankama kedaj več zapolni? Zatorej pazite bratje! ne res publica quid detrimenti capiat.

„Novice“ nahajajo v naši spravi čudne besede, njim ni prav da se list „Soča“ in društvo „Sloga“ ne bodeta vtikala v strogo verske zadeve, da naš list nima razpravljati verskih vprašanj i. t. d. i. t. d. One ne morejo prav razumeti, kako bo vse to šlo in prašajo, „kdo pa bo branil slovenskemu narodu preljubljeno vero, njene zavode in duhovenski stan sovravnih napadov?“ in sklepajo svojo zagrizeno filipiko s temi besedami: „Iz pogodbe je le toliko razvidno, kdo se za vse to ne bo brigal, namreč „Sloga“ in njen list „Soča“. Čudno, da se Goriška „stara“ in „klerikalna“ stranka tako „auf Gnade und Ungnade“ poda! Ne zamerite, gospoda, če po vsem tem vprašamo: Kako mislite voziti na tem poti, ne da bi koga povozili in se vendar kam pripeljali? Mi Vam želimo lepo vreme in mnogo sreče?“ — Koliko bi se dalo na vse

to odvrniti, — ako bi nam ne šlo resno za to, da se sprava ne samo pri nas globoko vkorenini, ampak hmalo raztegne tudi na sosedne slovenske dežele in posebno na Kranjsko, kjer je prav gotovo veliko nujnejše potrebujejo, kakor mi Goričani. Kajti požrešni črv razpore razjeda tam ne samo vse vezi med voditelji ene in druge stranke, ampak tudi one med voditelji in ljudstvom po deželi, katero se v tem položaji le bega in demoralizuje.

Pogubljiv sad razpore se kaže tam očitnejše nego pri nas — v javnem in socialnem življenju. Skoro pri vseh volitvah v javne zastope zopazujemo, da je ljudstvo ravno vsled razpore omahljivo postalo in da so si celo narodni nasprotniki med njim mnogo privrženecv dobili, kar je lahko razumljivo, ker so se morale večne razdražbe, sukajoče se večinoma okoli osebnosti prvakov, doprakov in drugih voditeljev, mnogim miroljubnim deželanom, kateri ne ločijo dobro oseb od stvari, tako pristuditi, da v svoji narodni nezavednosti stvar zaradi oseb popuščajo.

„Soča“ hoče vero spoštovati in o nje zadevah objektivno poročati; da bi se pa spuščala v razprave strogo verskih vprašanj, — to pač ne spada v nje delokrog, — to bi celo po naših nazorih in tudi po mislih v tej stvari merodajnih mož, nikakor ne bilo prav. Ta posej spada v področje po vsem Slovenskem razširjene „Zgodnje Danice“. Če ona v tem oziru ne zaostuje vsem zahtevam in potrebam, o čemur pa mi ne moremo in ne maramo soditi, naj uplivni moške in strokovnjaki v stvari na to delajo, da se primerno preuravna. Naš list ima že brez tega preobširen delokrog. Braniti vero, nje zavode in duhovenski stan — zvestih, budnih, pozornih čuvarjev in bojujnikov, hvala Bogu, na Slovenskem ne manjka; njim pripuščamo tem laže in brez skrbi to velevažno nalogo in dolžnost, — ker se pri nas ni bati napadnikov izmed našega ljudstva, za katero edino mi pišemo in delamo. Dovolite nam h koncu še eno opazko. Sprava na Goriškem se ni rodila v ene noči; premišljevali so o njej in pretresali jo dolgo moške obeh strank, vsak sam za se in skupno v mnogih sejah. Stranka je stranki pogoje stavila in koncesije delala, dokler ni bila pogodba na kolikor mogoče zanesljivej podlagi sklenjena. Nobenej stranki se ne more očitati, da bi se bila milosti in nemilosti druge vdala.

Med zastopniki konservativne stranke so bili sami taki moške, o katerih se sme po vsej pravici trditi, da jim je vera in kar k njej spada, vsaj toliko dragocen biser, kolikor onim, kateri jih zdaj sumničijo, da so se podvrgli nedostojnim pogojem. Za to smo si v svesti, da je dognana sprava častna i za eno i za drugo stranko. Naloga poštenega, nepri-

stranskega časnika na Slovenskem bi pa bila zdaj, ne z neopravičenim sumničenjem podirati, kar smo vsled obojestranskega zatajevanja in iz ljubavi za sveto stvar dognali, ampak iskreno podpirati, jačiti in širiti, da postane sprava stalna in brž ko brž — vseslovenska.

Slednjič naj še v kratkem omenimo, kako se glasi sodba tukajšnjih italijanskih listov „L' Isonzo“ in „L' Eco“ o naši spravi. Prvi očita „mladim“, da so neznajčno zatajili svoja svobodnjaška načela, ter se vrgli nračunajstvu v naročje; kliče celo poštenjaka dr. Lavriča na pomoč, kateri se po njegovih mislih nikakor ne more strinjati z njih činom. Drugi ne more odobravati, da so „stari“ položili orožje in jih za to tudi po svoje ošteva. Kedo ima prav? Odgovor dr. Lavričev smo priobčili danes med raznimi vestmi.

Mi pa odvrčamo obema „L' Isonzo“ in „L' Eco-u“: „Naj je jako ljubo, da Vama ni všečna naša sprava; to nam je najstijajnejši spravevalo, da smo prav ravnali.

Dopisi.

V Gorici 26. januarija (Filisterstvo. — Turško v Gorici. — Pust.) „Kaj boste vi Slovenci v četrtek Slovenec goni par voličev na žviški trg, v nedeljo pa natakne rokavice in gre v gledališče pet“. Tako govore v nekaterih goriških krajih, kateri se močno odlikujejo po obleki, v katerih se šopiri lepa, svitla pinja, včasih tudi frak, na velikih rokav rokavice. — Znano je namreč da filisterstvo si ne more misliti človeka brez nekaterih zunanjih znamenj, brez lišpa, s kratka brez cilindra. — Gori omenjene besede je tedni nek tak goriški filister govoril proti še precej omikanemu slovenskemu posestniku iz dežele, ko sta se prepirala zaradi zadnjega koncerta v gledališču. A posestnik mu odgovori: Moj Bog, kako ste Vi nesposobni, če je res tako kakor, vi pravite, po tem smo mi Slovenci na najvišji stopinji omike. — Prašam Vas, ali nij to najlepše znamenje napredka in omike, če kmet, ko vrže lopato iz rok, segne po časopisu, če posestnik, ki je danes gonil živino na trg, jutri nastopi kot izurjen pevec v gledališču? — Ko smo mi pred leti kaj takega slišali o severnih Nemcih, o Švicarjih, občudovali smo jih, in Vi ki se štejete med inteligencijo in nosite ob nedeljah svitlo pinjo, se temu posmehujete in štejete nam v nečast to, kar nas najbolj časti. Gospod, l' abito non fa il monaco, je laški

LISTEK.

V KOPELJI.

I.

Najboljši zdravnik je narava.

Kedor hoče pozvedeti, kaj je merzliza, prava, pošena treslica, kakor jo imenujejo naši vrli Kobaričci, k meni naj pride, jaz mu povem. Uže v otročjih letih, ko sem bival pri svojih sorodnikih v Vipavskem trgu, zgrabila me je bila enkrat prav hudo, ter me cela dva meseca kotala; kajti, kakor ravna merzliza z ubogim pacientom, to se po vsaj pravici imenuje k njemu. Nenadoma te popade, te strese, te verže na posteljo, kder te toliko časa davi, da se prav hudo spotiš; ti se je braniš, jo ustavljaš se strupeno-gorjupim kininom in zares misliš drugo jutro, da si jo odgnal, da si ozdravel. Rečeš, motiš se, hudo se motiš! Ostani doma in ne hodi nikamor; zagotavljam te, neusmiljena poravnica te zgrabi, kedar boš najmanjše mislil na njo; na ulicah, v cerkvi, v šoli, ali koderkoli; v trenutku ti izpije vso kri iz obraza in bled, in propaden, tre-

soč se in klepetajoč se zobmi moraš si zopet domov pomagati pod gorko odejo. Kolikokrat me je v dveh mesecih skojnala! kolikokrat sem šel misleč se zdravega v šolo — a ko se je rajkemu gospodu Nacetu, takratnemu dobrorejenemu katehetu žarčega obraz (Bog mu daj nebesa!) v sveti jezi naj huje jezik zapletal, zalopotal sem se zobmi, kakor bi bil silni piš v veternico potegnil, in spremili so me domov, klaverno revše. Dvajsetkrat sem grenka, zoperna zdravila odložil in dvajsetkrat sem moral zopet po njih seči; zdravnik imel je velik križ z menoj in da bi bil vedel, da reši v meni tako strastnega antinevskutarja, veljda bi se ne bil toliko potrudil za moje zdravje. A takrat so bili še srečni časi narodnega spanja in gadjja zalega nemškutarjev še ni bila izvaljena. Zatorej Vipavski nemškutarji, prizanesite pajdašu padarju, saj ni vedel, ni mogel vedeti, kaj dela — on niti sanjal ni, da postaneva kedaj: on nemškutar in jaz Slovenec.

Od tistih dob je minulo kakih 25 let. Leta tekó, nikomur nič ne povedó. Jaz sem se jel bližati starosti, v kateri se Tirolcem pamet vzbujja, padar je doživel leta, v katerih se začenja navadni človek nagibati na otročji um. Živa in zdrava sva, hvala Bogu, še oba. A jaz bi se morda ne spominjal več

njega, ako bi mi ga ne bila predlanskem stara sovravnica — da bi jo tresak! — prav zavratno v spomin poklicala. O belem dnevu, na Travniku pri godbi me zgrabi z ledeno roko — (kdo se ne spominja na strašanski umor rajkega A. pl. Stab.?) in ko sem se zavedel, škrebetal sem se zobmi in se tresel od notranjega mraza pod teško odejo; — za mrzom je prišla silna vročina, za vročino popolna onemoglost itd., kakor pred 25 leti.

Me imaš, me deržš, a Bog in Bog mel kojnala me več ne boš! Tako sem se zarotil, poslal po zdravniku, prosil ga, naj mi zapiše močno dozo kinina, da mi treslico za par dni preplasi in ko sem nedolžni prašek v žlici vode pogoltal, — brrr! še danes me stresa, ko mislim na želoдец prevračajoči požirek — in ko je drugi dan ni bilo — mrzlice, drčala je ne posebno elegantna kaleša po koroški cesti in v njej, dasiravno po letu, dobro odert in zagrnjen kozjebralec, bled, vderčaga lica, potert in polomljen, kakor bi se bil ravnokar ostrašen vrnil od osodopolne zgraje — pri Močniku, od koder se navadno nikdo tija pri-nešen ali privožen ne vrne. Bil sem na potu — v kopelj.

Resen.

pregovor in da je ta pregovor resničen, dokazali ste Vi z vašo opazko o Slovencih. — Mož mu je prav pametno zasolil, goriškemu filistru, in mi moramo tukaj še dostaviti, da se v Gorici filisterstvo močno širi in pomnožuje večinoma iz polomikanih renegatov, kateri so svoj lep materni jezik zamenjali z mešanico furlansko-slovensko (v Gorici se namreč ne čuje prave furlanščine) in so nekoliko podobni onim slovenskim deklam v Gorici in Trstu, ki pozdravljajo „ser-verita“ in so nekdanj v Ljubljani „pegegnale“ in „grisa-le“.

Ker pa je v Gorici dosti tacega elementa, (še celo mej doktorji se nahajajo prav fletni filistri) gredo pri nas javne zadeve nekam čudno in je tukaj mogoče pristalo, da kaka posamezna, prebrisana oseba misli za vse in more popolnoma vladati. Pa o tem kapitelju molčimo še danes, pride uže prilika, pridejo časi, ko bo ta slaba pšenica v klasu in po tem jo bomo mlatili. O tem pa ne moremo molčati, kar se po Gorici javno pripoveduje. Sliši se namreč, da se na magistratu to ponavlja, kar se je godilo in se godi pod Turki v Bihacu in po drugih ječah. — Mi sicer ne garantujemo popolne resnice dogodka, a reč je pri Tribunalu, kateri jo preiskuje. Pred 14 dnevi pripeljejo mestni stražniki nekoga Kulota v mestni zapor, ker so ga našli pijanega. Ko ga izroče nadzorniku ječe, ga ta sleče do nazega in tacega pusti v mrazem zaporu; možu je bilo mraz in je v zaporu razbijal, vsled česar ga je nadzornik (tako govore slabi jeziki) večkrat božkal ali ogreval z nekim instrumentom, ki tudi spominja na Turke. — Jesti mu nekda tudi nij dal in v takem položaji je nekda prestal ubožec tri dni v zaporu, tretji dan gre nadzornik k njemu, da bi ga izpustil, a najde ga na tleh blizu mrtvega; kliče hitro slugo, kateri so ga nesli v bolnišnico, a še predno so ga tje prinesli je uže izdihnil dušo. — Ta dogodba je postala „cause celebre“ v mestu in sestra ranjcega je tožbo položila pri okrožni sodnji. Kakor smo rekli, mi tukaj le poročamo, kar vse mesto govori, kar bi nekateri radi zakrivali in kar je na vsak način karakteristično za naše razmere. — Sploh se sliši, da na magistratu z gnanji in drugimi jetniki nič ujudno ne postopajo.

Da je to najmanj nerednost, lahko vsakdo sodi; take nerednosti pa si posebno nisko ljudstvo zapazi in jih tudi ne bo pozabilo pri bližnjih volitvah. Ker imamo zdaj najlepše dneve in dosti vina, je pustovanje tudi med niskim ljudstvom prav živahno postalo. — Denara nij, pa ljudje vendar pijejo, kar se da, posebno je okolica ob nedeljah polna veselih mestjanov. — V goriškem gledišči bo letos en sam ples (cavalchina) zadnji dan pusta; Concordia in čitalnica najbolj plešeti, posebno pa zadnja. Ples v saboto je bil prav močno obiskan, plesalo je gotovo kakih 40 in več parov. — Kaj pa bo še le 1. februarja, ko bo velik ples z še večim kotiljonom, katerega se bode vdeležila tudi mnoga gospoda iz Kanala. Ajdovščine, Sežane in goriške okolice. Ginnastica menda iz principa ne pleše o pustu, ima uže svoje uzroke. — Glediščni kazino, kder se zbira crem (smetana) društva goriškega, tudi še nij napovedal svojih letošnjih vesellic. — Proti koncu bo pa uže vse vprek“ pusta kvartiralo. —

Iz Solkana, 24. januarja. (Izv. dop.) (Beseda, — Doljakova podoba, — tovarnica.) Naša čitalnica namerava napraviti due 13. februarja besedo s plesom, petjem, deklamacijo in glediščno predstavo. Natančen program pričbimo o svojem času.

Kakor je bilo uže v 48. številu „Soče“ objavljeno, izdelaval je slovenski slikar g. L. Grlic v Gorici podoba rajkega čitalničnega predsednika M. Doljaka. Zdaj je podoba dovršena in mislili smo jo uže na obletnico pogrebu slovesno razkriti. Toda prenešli smo se. Zalosten dan se nam je zdel neprilichen za slovesnost; zraven tega pa se tudi zimski čas za to ne sponobi, ker bi se v sedajnem mrazu najbrže le malo zunanjih, bolj oddaljenih prijateljev in spostovalcev rajkega deleži'o. Za to smo odložili slovesno odkritje D. podobe do pomladi. Takrat se zavašamo, nam bo tudi naš „Slavec“ zapel in slovesnost se svojimi zbori povzdignil.

Ne davno je počil glas, da namerava Solkanska tovarnica ustaviti delo. In res je tako. Naši fantje in naša dekleta so uže dobili slovo; le nekatere spretne delavke in delavce so odbrali, da pojdejo v tovarnico v Zdravščino, katera je lastnina istih gospodarjev. Mi ne obžalujemo nikakor te zgube, ampak smo je — to rečemo odkritosrečno — še prav veseli. Res je dajala tovarnica ljudstvu nekoliko zaslužka; a mnogo dobrih rokodelcev je tudi, katere je od njih pravega dela odvnila in pri tem je v moralnem in zdravstvenem ozirom škoda po tovarnici neprimerno večja od nje gnotne koristi.

Mladina je bledela in hiral v nezdravem zraku in nekoliko cvetelih deklet je v malih letih pomrlo. Koliko se jih je pa v narodnem in sploh v moralnem oziru okužilo! Boli nas srce, ko to prevdarjamo; in naši prijatelji iz Gorice, kateri nas ob veselcah in praznikih obiskujejo, so se tudi uže prepričali in se izrazili, kako so poprej pošteno narodni solkanski fantje v zadnjih letih osuroveli in se navzeli lahon-

skega duha. Ali pojde zdaj s prevratom na boljše? — tudi tako naglo? Zeleti bi bilo, a zelo se bojimo, da ne.

Iz Sočke doline 20. januarja. (Izv. dop.) Večina naših županov je podala deželnemu odboru prošnjo, naj bi odposlal deputacijo presv. Cesarju na Dunaj v namen, da bi blagovolil še enkrat izraziti željo, da se zida Predelska železnica. To je prav, ker gre tu za najvažnejšo našo zadevo, treba se je za njo iskreno in na vso moč potezati, dokler ne ugasne zadnja iskrica nade. Kar pa ni prav, je to, da naši župani kot zastopniki slovenskih občin podajajo nemške vloge deželni oblasti, katera sama z njimi vedno le v slovenskem jeziku občuje. Mari se mislijo s tem prikupiti? Pa da bi uže bila vloga v pravilni nemščini pisana! Žal mi je, da sem si v naglici zapomnil samo zadnje besede: „Damit Euerer Gnaden (sic!) noch einmahl den diessbezüglichen Wunsch gnädigst auszusprechen geruhen vürden.“ Za Boga! kedaj ste uže slišali, da se v nemščini o Njegovem Velicanstvu govori ali piše „Euerer Gnaden“? Čudil sem se videti pod takim sestavkom podpise znanih rodoljubov in veljakov, kateri navadno vsak spis dvakrat prečitajo, predno podpišejo svoje veljavno ime.

Iz tržaške okolice, 24. jan. Gosp. goriški dopisnik je v zadnji „Soči“ sporočal, da je sneg tudi našo „Nizzo“ s svojim pohodom letos počastil, ter prilastuje temu redkemu gostu nek slovenski značaj, katerega pa goriški magistrat našej lepej Gorici ne poivošči; kajti boji se, — pravi dopisnik dalje — da bi s tem ona izgubila svoj italijanski (?) značaj.

To čitajočemu se je nehoté obudila mi misel, da naš tržaški magistrat v mestu baš tako postopa, a za nas okoličane drugo mero ima. Nam v svojej očetovski ljubezni serčno rad dovoli to nedolžno veselje, koje smo letos skozi več časa nemoteno uživali. Da, on je tako dober, da še celo nobenega „špijona“, kakor navadno ne postavi, ampak dopusti, da se ta prirodna zabava popolnoma nekaljena vrši. In ker mi žalibog ne živimo v lepej Gorici, našej „Nizzi“, ampak na tem golem pustem Krasu, kjer nas pogosto zmeraj slabodošli gost, gromovita burja obiskuje, zato je lahko verjetno, da se ta nedolžna, snežno bela odeja kaj rada spremeni v trdo, gladko, kristalasto skorjo, katera toliko človeških življenj v nevarnost spravlja.

Dan je tih, solnce prigreva, sneg kopri; pride noč, ustane burja, in drugi dan naj človek gleda, kako bode hodil po svojih opravilih; kajti „cesta je kot steklo“, čez in čez z ledom pokrita. In to traja dni in dni, dokler kak južni veter ne povleče. Potem ni čudno, ako se pripeti več nesreč, kojih bi Vam imel tudi v letošnji zimi mnogo zabilježiti. Lejte, dragi sorojaki! to je tista edina veselica, katero nam tržaški magistrat rad nemoteno pusti, h kateri tudi nobenega „špijona“ ne pošlje. Če se pa en par okoličanov več ali manj ubije, to naše magistratne gospode prokleta malo skrbi, da le davek v brezdnosno blagajnico magistratovo pošteno odrajujejo. Saj oni imajo novo palačo, lepe sobe, kder se pri zakurjenih pečih dobro živi.

Mej tukajšnjimi ljudskimi učitelji, ki so pod magistratno komando, se vrši sedaj neko „preseljevanje“. Stvar je taka: Dva učitelja sta se skregala. Eden, ki je — mimo grede opomnjeno — cel benjamini magistratov, radi česar je tudi svoj slovenski „ič“ v italijanski „ig“ spremenil, se je čutil razžaljenega. Pritožil se je toraj pri svojem pokrovitelji — magistratu. In lejte, to je bil že dovolj tehten uzrok. Nasprotnik Benjaminov je radi tega kazensko premeščen, mora iti v prognanstvo, v Trebič „magistratovo Sibirijo“. Všed tega se je pa cel učiteljski „corpus“ v neko gibanje spravil. Učitelj, ki je bil prej v Trebiču, nek star D., kojemu je nekdanj magistrat sam „Laufpass“ dal, a ga v novejšem času pri tolikem pomanjkanji zopet v službo sprejel, je bil namenjen za Križ. Pa Križani ga nečejo, šli so protestovat zoper to na magistrat. Radi tega ga je magistrat odločil za Bazovico. Pa zoper to se je zopet 24 Bazovičanov pritožilo. Zdaj pravijo, da je D. namenjen za Prosek. Pa tudi tu ne marajo zanj. Kako da se bode ta štrema razmotala, to Vam bodem prihodnjic sporočal. Za danes rečem samo to, da je pač zelo žalostno, da se privatne intrige kar meni nič tebi nič v javnost zavlečejo. In kedo trpi tū več kot šolski poduk, kojemu se s tem mejletnim premeščevanjem zelo škoduje. Gospodje na magistratu bi morali pač nekoliko več energičnosti imeti, ter bi ne smeli vsakej babariji ušes odpirati.

V bregu pod Križem se je udril pred nekaj časom vinograd. Nesreče ni bilo, hvala Bogu, nobene, ker se je to zgodilo po noči. Vdrtna je še precej globoka in prostorna in po okoli 4 metre debelem zidu, ki jo obdaja, se spoznava, da je moralo biti tū kako poslopje. Mogoče, da so to ostanki še iz zelezne dobe, v kateri se Rimljanje v naše kraje prišli, ter nas z železom seznanili.

Kakor se iz čela časnika „Edinost“ razvidi, prodaja ta list tudi g. Gorjup na Proseku. To so pa proseški „špijoni“ hitro zavohali, ter to magistratu

sporočali. Pa na zadnje je magistrat z njegovimi „špičelnji“ vred dolg nos dobil, ker prodaja lista se vrši z dovoljenjem vlade.

Kr. R.

Iz Kopra, 20. jan. (Izv. dop.) Letošnja huda zima kaže tudi pri nas posebne učinke; ali je kmetu koristna, to prepuščam drugim v razsodbo, le kolikor se slabo oblečenih pripravnikov tiče, v tem naj smem v kratkem tukajšnje razmere pojasniti.

Slovenski pripravniki se od laških že po obleki razločujejo; prvi hodijo letensko, zadnji dobro oblečeni v Solo, zatoraj vidimo prve le redkokrat na ulicah in sicer le takrat, kedar se hodijo iz merzlih nezakurjenih sob na solnce greti kakor martinčki. Skoraj polovica ima na nogah in rokah veliko srbečih zmerzlin; doma tičijo ti ubožci po dnevu in po noči pod odejo, učiti se jim je zaradi mraza nemogoče. Stanovanja so jako nezdrava, mokra in večinoma temna, jetnicam podobna, ravno tako je šolsko poslopje moko, mrzlo in nezdravo. Mokri slabi čevlji se morajo na ozebljih nogah sušiti, enako druga obteka. Slabeje se ne more nobenemu učitelju goditi, če je še v taki slabi službi; kopersko 4 letno življenje je vredno v zdravstvenem znislu 10 let.

Hrana in stanovanja so tako draga, da bode država le na ta način zadosta dijakov zagotovila, ako štipendiji na pripravnici nikoli ne nehajo; brez njih bi pa koperska pripravnica ostala brez Slovencev. Tudi za štipendije se ne bojo za naprej dobri učenci oglasili, ker bo Koper skoraj vsakemu že po časnikih ostudeno mesto.

Dušne hrane se pa v Kopru še za denarje ne dobi: razum svojih še dolžnih knjig nima učenec nobene prilike, kaj družega videti in brati. Vsako mesto ima večji ali manjši muzej, knjigarno itd. Koper nema vsega tega nič. Če si učenec v učnih letih ene ali druge reči ne ogleda, kasneje se mu le redko kedaj posreči, posebno ljudskemu učitelju na kinetih.

Po zimi je mraz, po letu nas bode pa mučil nezdravi morski zrak, komari in nestrpiliva vročina; učiti se bo zopet nemogoče.

Ko bi se Slovencem kako društvo hotelo nasvetovati, bi bilo le to priporočati: „društvo molilcev“ za skorajšno preselitev iz Kopra; če bi vedeli, da nam vtegne tako društvo iz Kopra pomagati, Bog mel koj bi bilo osnovano.

Iz Ljubljane, 20. jan. (Izv. dop.) Kranjski uradni list naznanja, da se bode te dni enkrat na ljubljanskem magistratu prodajalo nekoliko, po najnovjših iznajdbah izdelanih pušck in revolverjev s potrebnim in za to orožje pripravnim strelivom vred. Kako je neki ljubljanska policija prišla do tega orožja? Tako-le!

Pred dobrima dvema mesecema pride nekoga večera uže precej pozno elegantno oblečen gospod v ljubljanske čitalnice restavracijo, pové, da je rodni Rus, ter da bi rad govoril s tem ali onim gospodom, sedečim v tistem odboru, ki za Hercegovince in Bošnjake mile dari pobira. Ker so v čitalnici sedeli samo strahopetni narodni filistri, se nijšo hoteli dosta meniti z njim, nego predstavijo mu ravno navzočnega narodnega žurnalista, ki je, da z Vodnikom govorim, uže marsikatero „noro“ dal med svet. Temu Rusu pove, da je pripeljal še saboj dve lepi puški in dva lepa revolverja za Hubmajerja pa Ljubobratiča. A ker sam dalje potuje, pravi, je hotel prositi ljubljanski odbor, da bi Hubmajerju po Ljubobratiču poslal to orožje. Ta novica in pa lepo orožje, katero je Rus še saboj v čitalnico prinesel, je vzbudila narodnim strahopetnim filistrom največji strah. Bežite, bežite! se oglasi ta in ona modra glava — kaj mislite, da je res Rus? Kaj pa še! Agent provocateur je! Špičelj je! Čitalnici bi rad kake sitnosti napravil! Le ven z njim! Proč z orožjem!

In narodni možje so z narodnim žurnalistom vred uganili, da res nij varno orožja v čitalniški restavraciji spravljenege imeti. Dobro! — Toda nameste da bi bili zaboj z lepim, dragocennim orožjem lepo in tiho kam drugam spravili ter lepp in tiho jezik za zobmi držali, so rekli ruskemu kavalirju, da naj orožje še saboj v hotel k Maliču (Stadt Wien) vzame, kar ta tudi stori. A zjutraj je bil Rus še v postelji, ko pride k njemu magistratski svetnik g. Perona ter vse orožje in vso municijo — konfiskuje, dasiravno se mu je Rus na vso moč ustavljal.

Narodni filistri namreč, namesto da bi bili jezik za zobmi držali, so začeli po mestu bobnati, v kako zadrego je hotel sinoč neki agent provocateur narodno čitalnico pripraviti. Ali č: tudi nijšo vsi tako mislili, vendar ob orožji nijšo molčali. To je izvedela policija ter Rusu lepo, krasno izdelano, dragoceno, več sto goldinarjev vredno orožje vzela! In zdaj ga bode te dni enkrat na javni dražbi prodala! Vsak človek pravi, da tako lepih pušek, tako krasnih revolverjev še nij imel v rokah.

Ko je ruski kavalir izvedel, da celo nekateri narodnjaki mislija, da je on agent provocateur, gre k g. Horaku, predsedniku tistega odbora, ki za ubegle Hercegovince in Bošnjake dari pobira, ter mu izroči 1000 frankov v zlatu rekoč: „Gospod, mi-

slil sem, da je v Ljubljani več poštenja in več svobode nego na Ruskem. A vidim, da sem se motil." To rekši odide. Svojega imena nij hotel povedati.

Od tega dne se čita v izkazih tistih daril, ki se pobirajo za ubegle Hercegovine in Bošnjake: „1000 frankov v zlatu“. Gotovo je uže marsikdo ugibal, kedo je tisti slovenski patrijot, ki jih je podaril. Evo ti njihove zgodovine!

Politični pregled.

V Gorici 26. jan. 1876.

Udje gospodske zbornice vseh strank so imeli tajno posvetovanje zaradi stališča, na katero se bode postavila gospodska zbornica nasproti ogrskim tirjatvam. Listi vseh barv ugrabijo, kaj so sklenili naši lordi; nekateri hočejo vedeti, da so sklenili adreso na cesarja, drugi, da so se zedinili, da bodo stavili resolucijo, ki mieri na to, da se ne ruši še več avstrijske skupnosti; zopet tretji trdijo, da je bil glavni vzrok tajne seje nek plan, kako bi se odstranilo to ministerstvo; s kratka vse pričakuje neke važne izjave in akcije gosposke zbornice in ministerstvo si nekda zastoj prizadeva odstraniti nevihto, katera mu preti od te strani. Vesti o ministerski krizi se vzdržujejo skoro nihče več ne veruje na obstanek tega ministerstva, posebno pa zdaj ne, ko je Lasser, duša ministerstva, mreno bolan.

Železniški pododbor se je neugodno izrazil o ministerskem železniškem programu in je nasvetoval, da se letos nič ne dovoli za zidanje glavnih črt, ampak samo svote za nekatere postranske črte. Minister Chlumetzky pa je rekel, da hoče zidanje arlberske črte prevzeti jako solidno in močno francosko društvo proti prav malemu drž. odškodovanju. Če je temu tako, po tem je še zmerom dosti nade za predelsko črto.

Andrassijevi nasveti, katere so sprejele vse velevladi, so bili te dni po avstrijskem poslaniku predloženi turški vladi. Sliši se, da Turška ne bo do spomladi nič odgovorila in da se bo mej tem časom zelo pogajala s Črnogoro, da bi proti odstopu enega dela Hercegovine pomagala jej, pomiriti rajo ter tako nepotrebno storila Andrassijevo akcijo. Vendar pa je to manj verjetno in gotovo bolj verjetna je druga vest, da so Andrassijevi predlogi samo preludij vojaške intervencije in to toliko bolj, ker ustaši ne verujejo nobenim obljubam, in ker v zadnjem času sopet ustaši sijajno zmagojujejo nad Turki. Da so te zmage prav istinite, je toliko gotovejše, ker jih tudi nemški in sploh vsi listi brez razločka pripoznavajo; še celo turška „Neue freie Presse“.

O zadnjih bojih poročala vladna „Pol. Corr.“: Poročila o osodi pri Radovanem Ždrelu obkoljenih turških vojakov se glasé za Turke jako slabo. Ustaši so namreč v ponavljanih bojih vse nasipe Turkov zaporedom vzeli in imajo sedaj cesto mej Dubrovnikom in Trebinjem popolnoma zasedeno. Boji, ki so trajali od 18. do 21. t. m. skoro nepretrgoma, so Turke stali 500 mrtvih in mnogo ranjenih. A tudi ustaši so izgubili 100 mrtvih in ranjenih. Po poročilih samovidecev so se na obeh straneh s pravim levjim pogumom borili in nobeden nij pardona dal, niti vzel. Pri naskoku na turške šance je bilo posebno mnogo Črnogorcev z lučanim kamenjem ranjenih. Mej palimi je ustaški vodja Maksim Bačević, ki je bil v 14 bitvah. Turki so vsled te nesreče zelo potrti in podvizajo od vseh strani večjo pomoč v Trebinje skupaj spraviti, da bi cesto proti Dubrovniku osvobodili.

Ustaši so torej zdaj še le dobili nov pogum in se ne bodo vdali na slepa obetanja. — Tudi v Bosni se Hubmajer s svojimi četami srečno bje in v kratkem se pričakuje večega odločilnega boja. — V zahodni Bosni bode prevzel zdaj vodstvo ustaje znani vodja Ljubobratič, ki je bil te dni v Zadru in popotuje v Beograd.

Grška se nekda tudi napravlja na boj s Turško in narodna stranka v Rumuniji tudi agituje po vsej deželi za boj.

Srbska skupščina je izročila zatožbo proti ministerstvu Marinovičevemu posebnemu preiskovalnemu odboru, vkljub odsvetovanju ministra Kaljeviča. V kneževem konaku se vršijo zdaj vsak dan važna posvetovanja, katerih izid bode nekda odločilen za Srbijo. — Knez mora napovedati vojsko Turkom, če ne jo napové narod njemu, kajti v Srbiji veje revolucionaren veter.

Volitve v francoski senat so ugodne republikancem.

Na Španjskem pa so skoro povsod zmagali vladni kandidati.

Razne vesti.

Dr. Lavričev odgovor na uže znano vprašanje tukajšnjega lista „L'isonzo“, če je tudi on zadovoljen s svojo spravo, je vrli boritelj za narodne naše pravice tako točno in odločno odgovoril, da sami Italijani pripoznavajo in morajo pripoznati omenjeni odgovor kot izvir najčistejšega rodoljubja. Zdi se nam torej potrebno in važno, da prevodimo Lavričev odgovor, kakor je bil v „L'isonzo“ od besede do besede. Glasi se tako-le: Blagorodni gospod!

„Hvala za dobro mnenje, katero ima o meni sl. uredništvo. Vkljub temu pa moram izraziti svoja obžalovanja, da ste mej Slovenci samo mene spoznali vrednega svojega spoštovanja. Še bolj me žalí, da ste objavili ta Svoj čut, ter tako razžalili moje prijatelje, proti čemur si dovoljujem protestovati. V očigled nevarnosti, da tudi jaz zgubim spoštovanje, katero sem do zdaj užival na Vaši strani, moram naravnost izpovedati, da popolnoma odobrujem zedinjenje obeh slovenskih strank; evo tukaj razlogov: Naš mali narod ima mnogo in jako smelih sovražnikov, zatorej zahteva previdnost in potreba, da se trdno sklenejo bojne vrste in tako, ako le mogoče, pridrijo narodne pravice in svoboda zatiranemu narodu. — In kar je še več: jaz menim, da ne samo stranke, ampak celo vsi slovanski rodi v Avstriji bi se morali zedniti, da se skupno in z vspehom branijo. Če je temu tako, po tem mora vsakdo pripoznati, da je popolnoma opravičena in prav koristna sprava obrnena proti sistemu: „divide et impera“. Pripoznanje sprave pa je bilo nam liberalnim Slovincem toliko lažje, ker nam nij bilo treba popolnoma žrtovati svojih načel. Mi bomo tudi v bodoče narod učili in navduševali za napredek, kakor smo to storili pred in po razporu, kateri je mnogo škodoval Koroškim in Štirskim Slovincem, posebno pa za časa volitev. Prav to je vzrok, da so gledé na pretečo nevarnost germanizacije začeli nekateri klerikalni narodnjaki na spodnjem Štajerskem klicati na pozornost in priporočati edinost, kakoršna je bila pred leti.

Če pa Slovenec, bodisi tudi nasprotni politične stranke, pouidi rokó v ime naroda in v skupno obrambo proti skupnemu sovražniku, menim, da ni več pomisleka: sprejeti jo mora vsak narodnjak. Pogoji, katerega nam je stavila nasprotna stranka, bil je, da se ne mešamo v cerkvene in verske zadeve. Takim razpravam pa smo bili zmerom nasprotni mi liberalni Slovenci; prav tako bi jim morali biti nasprotni vsi drugi Slovani zaradi posebnih razmer mej nami. Verske razprtije in nasprotnosti so vedno imele za nasledek hude in strastne boje in prav mnogo so trpeli po njih Čehi, Poljaki in severni Slovani v obče. Mi Slovani moramo torej ogibati se takih razprtij na vso moč tembolj, ker so mej nami izpoznavalci katoliške, grško-vzhodne in zahodne, protestantske in v Bosni še celo mohamodanske vere.

Gospod urednik! tako je stanje pri nas, popisano in odobreno je bilo od naših listov: „Glas“, „Soča“ in „Narod“ in zanikano ter obsojeno od naših sovražnikov! Jaz pa, akopram odgovoren samo svoje vesti in narodu slovenskemu, sem Vam to stanje z nova popisal, da zadovoljujem vaši želji po razjasnitvi od moje strani in s tem znamenjem itd.

Dr. Lavrič l. r.

To so lepe besede pravega rodoljuba, katere naj bode kazipot vsem prenapetnežem obeh strank in katere smatramo tudi kot lastno obrambo proti tistim pristašem naše stranke, kateri le v razporu in boju proti vsem, kar nij popolnoma njih mnenja, vidijo pol. zrelost in poštenje in kateri ali ne vedo, ali nočejo vedeti, kolike previdnosti je treba, da se narod reši pogube.

Nesreča. Z Otlice nad Ajdovščino nam poročajo o veliki nesreči, ki se je zgodila dne 16. t. m. Jožef Žigon se napoti ob avemariji z dvema žendarjema od Slokarjev na Otlico, kjer sta imela žendarja kaj opraviti. Pot po tako zvani Benečiji je zelo strma, zraven tega je hudo zmrzovalo in burja je žvižgala, da je bilo groza. Ko dospelo do vrha, se Žigonu spodrsne in zdrča dol po ledu, da ga ni bilo nikjer videti. Žendarja se prestrašita, in ker se nesrečnež na nju klice ne oglasi, menita da je mrtev. V temni noči se vrmeta k Slokarjem, kamor prideta po velikih težavah z raztrgano obleko. Kakor se pripoveduje, nista bila nikdar

poprej na Otlici, sicer bi se ne bila vrnila, ker sta imela komaj četrta ure od vrha do prve hiše. Nesrečni Žigon pa ni zdrčal daleč po hribu, ampak le kakih 100 seznjev. Za nekim kamnom se ustavi in ko se zave, ustane, dene žakelj, v katerem je moko nosil, na stran, obveže opertnice okoli sebe in spleza po ledu do vrha, kjer se vsled zgube krvi po hudi rani na glavi onemogel na tla zgrudi — še ne 5 minut oddaljen od prve hiše. Drugi dan našli so tamkaj mrtvega, kakor sordimo, več vsled mraza nego zastran ran. Rajnki je imel 50 let, je zapustil ženo, tri otroke pa malo premoženja.

Ali bi ne bilo resno na to misliti, kako bi se silna moč burje nekoliko ustavila s tem, da bi se rebro polagoma pogozdovalo, namesto da je kože od lute do leta huje golijo, ko jih po 30 skupaj po rebri plazi in ubogo gabričje neusmiljeno gloda! —

Iz Slapa na Tolm'skem 24. januarja, nam piše rodoljub: Dolgo časa smo želeli, da bi se tudi v naši občini vvelo umetno posvetno in cerkveno petje. Zdaj nam je želja izpolnjena. Zbralo se je nekoliko občinskih mladencev, vnetih za lepo umetno petje. Naprosili so zato g. Andreja Klemenčiča, pevovodjo iz Pečin, da bi jih podučeval, kar jo ta s veseljem prevzel.

Neutrudljivo hodi vsak teden eno uro daleč po trikrat do štirkrat podučevati in sicer brezplačno.

Hvaležni mu toraj muramo biti za blago neutrudljivost in požrtvovalnost njegovo in želeli je, da bi tudi naši mladenci baš s tako neutrudljivostjo k učbam hodili. Naznanjamo tudi, da nismo pričakovali tako naglega uspeha, kakor se je dejansko pokazal. Slava toraj našemu pevovodju!

K pevskemu društvu „Slavec“ so pristopili kot ustanovniki p. n. gg. Ivan Kavčič v Terstu, Matija Žvanut v Terstu in Anton Jakonič v Senlencu.

Sneg. S Kranjskega nam dohajajo poročila, da je v prvi polovici januarja padel po vsaj deželi velik sneg. V Ljubljani so ga imeli skoro 3 črville in še zdaj ga je vse polno po ulicah, tako da je promet slino težaven. V Škofji Loki ga je padlo najmanj 4 črville, višje na Gorenjskem pa še več.

Pomlad se bliža. Uže nekoliko dni nam sije z jasnega neba toplo pomladno solnce. Sneg je izginil in rastlinsko življenje začelo se je gibati. V zavetni Grojini uže dalj časa cvetó zvončki (Galanthus nivalis) in zadnje dni razcvetela se je tudi pis-karica (Primula acaulis) in zimzelen (Vinca minor), in modro oko jetrnika (Hepatica triloba) se je tudi odprlo. Vijolica (Viola odorata) razcvetita na prisojih in leska (Corylus avellana) praši uže nekaj dni.

„Vojska med Francozi in Nemci l. 1870 in 1871“ je naslov 102 strani obsegajoči knjigi, katera je lausko leto na svitlo prišla v Gorici v Mailingovi tiskarni in se dobiva na prodaj v J. Dassejevi bukvarni v Gorici in pri J. Giontiniju v Ljubljani po 50 novcev. V njej je točno in poplarno razloženo, kako se je francosko-nemška vojska začela, kako se je vršila in kako je končala. Pripočamo jo tem bolj slovenskemu občinstvu, ker je čisti dohodek deloma odmenjen v podporo Hercegovinskemu ubežnikom.

Dru Ludviku Gerbec-u rudniškemu zdravniku v Idriji je podelilo Nj. Veličanstvo naslov vladnega svetovalca.

Zoper našo spravo je skoval nek Hephaistos z Goriškega v 11. šte. letošnjega Slovenca jako vjedljivo polemiko, katera je pa zelo šepasta; kakor je bil kovač, kojemu je premočri dopisnik ime ukradel. Članek „Naša sprava III.“ v prihodnji številki bo še dalje razjasnil naše stališče v tej zadevi.

Ugovorna obravnava proti konfiskaciji članke „Naša glavarstva II.“ v 47 št. Soče od l. 1875 bila je 25. t. m. pri okrožni sodniji, katera je tudi drugikrat potrdila konfiskacijo. — Objektivnost je sicer lepa reč, pa listom je velika pokora.

Rojanska čitalnica napravi veselice predpustam v sledečem redu: 23. januarja tombola s plesom, 5. februarja veliki ples, 20. februarja tombola s plesom in 29. febr. maskaradni ples. — Zaduja šte. cenjeniga lista „Soča“ je prinesla zornje oznanilo čisto drugače, toraj se slavno uredništvo prav uljudno prisi to pomota ako le mogoče v jutrajšni šte. popraviti.

Iz Tersta nam piše prijatelj: Kako napreduje prav za prav na Terškem slovenstvo ali slavjanstvo sploh? bo morda kedó zvedeti želel v družji kraji? Kratak odgovor je na to tak-le. Takó, da se Bogu usmili! — Triesterca je sicer o pred nekimi dnevi še povedala, ko je govorila o žalostnem stanju tukajšnje tako imenovane „Slavjanske Citavnice“, ki si mora v kratkem pogin imeti, če se kak poseben čudež zastran nje ne dogodi. — Terst je slavjansk, Terst

štje nad 40.000 Slavjanov", je pismeno terdil tisti bivši nekdaj vneti gospod, ki nam je zaspal. Na neko drugo skoraj enako terdenje je odgovoril pa naš stari Jovan Vesel — Koseski: „Da, saj tudi blata je dosti! Da ga je res dosti, vidi in čuti se posebno tukaj. Kje so nam ti Slavjani? Če jih pa tudi res je, za nas so povsem — zgubljeni! Hervatje so sramotno Citalnico zapustili in Slovenci se malo za njo menijo. Tako gre tedaj pri nas! kam pridemo?

Duhovne vaje za bogoslovce so bile od 16. do 21. t. m. v centralnem semenišči. Vodil jih je prof. Štef. Kocijančič, ki je pred kratkem nesrečno pal pred bogoslovsko kapelo in si nekoliko nogo poškodoval. Toliko je okrevaj, da je zamogel duhovne vaje voditi. Imel je po štiri govore na dan in gg. bogoslovci so bili prav zadovoljni z njim.

(Kratek računar) mej starim funtom in novim kilogramom

Stara funta	Novi funt	Grami	Stara funta	Novi funt	Grami	Stara funta	Novi funt	Grami
1	17 1/2	10 5	601	50	28	003		
2	35	11 6	161	51	28	535		
3	52 1/2	12 6	721	52	29	123		
4	70	13 7	281	53	29	683		
5	87 1/2	14 7	841	54	30	243		
6	105	15 8	401	55	30	803		
7	122 1/2	16 8	961	56	31	363		
8	140	17 9	521	57	31	923		
9	157 1/2	18 10	081	58	32	483		
10	175	19 10	641	59	33	043		
11	192 1/2	20 11	201	60	33	604		
12	210	21 11	761	61	34	164		
13	227 1/2	22 12	321	62	34	724		
14	245	23 12	881	63	35	284		
15	262 1/2	24 13	441	64	35	844		
16	280	25 14	001	65	36	404		
17	297 1/2	26 14	561	70	39	204		
18	315	27 15	121	75	42	004		
19	332 1/2	28 15	681	80	44	805		
20	350	29 16	241	85	47	605		
21	367 1/2	30 16	802	90	50	405		
22	385	31 17	362	95	53	205		
23	402 1/2	32 17	922	100	56	006		
24	420	33 18	482	150	84	009		
25	437 1/2	34 19	042	200	112	012		
26	455	35 19	602	250	140	015		
27	472 1/2	36 20	162	300	168	018		
28	490	37 20	722	350	196	021		
29	507 1/2	38 21	282	400	224	024		
30	525	39 21	842	450	252	027		
31	542 1/2	40 22	403	500	280	030		
1	560	41 22	963	550	308	033		
2	1 120	42 23	523	600	336	036		
3	1 680	43 24	083	650	364	039		
4	2 240	44 24	643	700	392	042		
5	2 800	45 25	203	750	420	045		
6	3 360	46 25	763	800	448	048		
7	3 920	47 26	323	850	476	051		
8	4 480	48 26	883	900	504	054		
9	5 040	49 27	443	1000	650	060		

Javna zahvala.

Za sočutja pri zgubi preljubljenega ALFONSA PAGLIARUZZI-JA se srčno zahvaluje žalujoča družina

POZOR!

Z 20. marcijem 1876 da se v najem lepa, gosposka hiša v Vipavi, št. 76. Pri tleh je 1 soba za krémo in še ena soba, potem kompletna pekarija, kuhinja, štala, velik borjač, v prvem nadstropju 5 velikih sob, mostovž.

Hiša ima lepo lego na glavnem trgu. — Kedor hoče najeti to hišo, naj se oglasi pri uredništvu „Soče.“

Peter Sbuelz

kemikar in lekarničar

prevzel je s 1. januarjem 1876 ravnateljstvo lekarnice Kerpan-Poli „pri Zamorcu“ blizu gostilne treh kron. — Priporoča se občinstvu.

OZNANILO.

Podpisana si šteje v dolžnost naznanjati, da bode srečkanje v loteriji na korist za uboga Goriska dekleta, ki se je imelo vršiti uže v preteklem decembru, vsled ministerjalnega dekreta od 4. januarja štev. 126, — še le

8. decembra tek. leta.

Odložiti se je moralo za to, ker je ostalo še mnogo loterijskih srečk nepredanih in ker v mnogih krajih o tej loteriji niti vedeli niso.

Podpisana bode ob svojem času objavila prvi izkaz dotičnih dotikov.

MATILDA GROFINJA CORONINI.

V hiši Bassa

za mesnicami, št. 404 se prodaja na drobno čez ulico belo vino iz Staregore po 22 soldov liter.

Mladeneč

od 12. do 14. let, ki je z dobrim uspehom dovršil ljudsko šolo in je posebno v računstvu dobro podkovan, dobro piše in govori slovensko in razumi tudi nemško ter je sin takih staršev, ki zamorejo zanj garantirati, sprejme se kot učenec v eno večjo prodajalnico v enem glavnih trgov goriske grofije. Pogoji so jako ugodni in prilika, da se mladeneč trgovstva nauči, prav lepa. — Natunjenejšo o službi in pogoji izvedo se pri uredništvu „Soče“.

Centralna razpošiljavna založba pri Albin Müller-ju, kemikarju v Brnu.

Dr. Joh. Yate-jeva Florilina.

rastlinski ustni cvet, je najboljšje sredstvo za obranjenje zob, odstrani smradljivo sapo, ter jej dodeli prijetno čvrstost, ozdravi zopet krvaveče in oteklo zobno meso, zabrani gnjilobo zob, je utrdi in zabrani inflamcijo v grlu in goltancu. Steklenica a 60 kr.

Dr. John Yate-jev Serail zobni prasek,

očisti tako zobe, da se ne opravi samo vsled vsakdnje rabe običajno neprijetni zobni kamen, nego i zobna glazura, belina in čvrstost se s tem pospešuje, a škatlja 40 kr.

Dr. John Yate-jev Prompto-Olvio

(kapljice za zobe) garantirano sredstvo potolažiti brzo in z vspehom vsaki zobobol. En etni s pripravljeno volko 40 kr.

Turške kroglice

prežvekovalne kroglice za odstranjenje zmrdljive sapa, ki izvira iz ust vsled pušenja tabakovnega ali vsled zavžitih spirtuoznih napojev itd., zelo potrebne pri obisku boljših in olikanih krogov, gledšč, plesov, salonov itd., a škatlja 40 kr.

Dr. Bornhaver-ja

splošno zelišno zdravilo za želodec.

Ta aromatičen in močen destilat je izborno sredstvo zoper slabo prebavljenje, in iz tega izviračo netočnost k jedi, pehanje in napenjanje, nervozni glavobol, pekočino, želodčno prehlajenje in trganje, bledico, gliste, sploh pri vseh boleznih, ki izvirajo iz slabega prebavljenja, a steklenica 50 kr.

Müller-jeve

zelišne prsne kroglice,

znamenito olajšajoče sredstvo zoper kašelj, jetiko, prso-bol, diahneje, suhi kašelj, hripavost in zoper vse šegotalne bolezn v prsih, a škatlja 30 kr.

Philokome

(zelišna-pomada), v svojih glavnih razdelih narejena iz rastlinskih oljev, ohrani lase in brado v izvrnej lepoti in moči, zabrani vsako stvorenje luskin na glavi, ter pospešuje rast lasij zlova tam, kjer jih prej nij bilo, ozdravi v kratkej dobi vsakovrstno lasno bolezen, naj se učeno zove kakor hoče in nij trezba zdravniške pomoči pri lasih in drugih enakih nemislov. Učinek te pomade je čestokrat čudovit. 1 eleganten stekleni-pot 1 gold.

ORIENTALNO LEPTICNO MLEKO

Maogi imajo zahvaliti svojo lepo, čisto, belo in mladolično kožo edino le „orientalnemu mleku“ Vse na obrazu ali koži se nahajajoče napake kakor: pege, šmije, lišaj samorodna rudečica, zagorelost, brazde, kozavost itd., izginejo v nekolikih dneh in na mesto njih nastopi njezna, mladostna barva. Vspeli je tako gotov, da se garantira popolna neškodljivost, a steklenica 1 gold. 50 kr.

Gori omenjene specialitete se prave dobivajo; v Gorici v lekarnici Kurnerjevi na Travniku.

Karol Zanetti

Kašelj

najhujši ozdravijo imenitne pastilje

Menotti

Seidlitz-Moll

edina in glavna zaloga v lekarnici Zanetti, prodaja se po 1 gld škatlja.

Ekstrakt iz Tamarinda

najboljši in najmočnejši, kolikor jih je bilo dodaj izdelovanih v raznih lekarnicah. Hiter pripomoček proti zagerljenosti, notraujem kataru, prsem prehlajenju, driski, stane samo 40 soldov.

Zdravitni fluid

za konji (Restitutionsfluid) Ta lek ima lastnost, da izdržuje konje dolgo časa pri moči. Eua steklenica stane f 1. 20 z navodom vred.

Pagliano Sirup

pravi iz Florence.

Čaj Wilhelm in Köllör

za čiščenje krvi.

Hofmanova Odontina

proti boleti zobov. Najhujša in neprejenljiva bolečinajenja precej, če se eno kapljo tega leka vlije na bombaž in dene v votel zob.

Edna zaloga vsakovrstnih mineral-skih vodà in sledečih posebnih lekov:

Absent Montovanor iz Benetak. — Prava Magnezija angleška Henry-Kroglice Blaucard in Val let. — Zobna zmes Pfeffermanova. Popp, Sain de Buotemart. — Arabska Revalenta v prahu in testu — Prah za olajšanje prebavanja dr. Golis-ov. — Pastilje Vichy Bilin, George. Milo iz zelišč Borchart-ovo. Glicerina Hoffman. — Mesni ekstrakt Liebigov in vsakovrstna homeopatična zdravila.

Na Travniku prva lekarna sem od škófijske.

Lekarnica v Gorici k črnem medvedu (orso nero).

Lekarnica v Trstu in Peretu